

Stopy

ŘÍJEN 2025

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

PŘEČTĚTE SI:

- 🐟 O encyklice Dilexit Nos 🐟 První článek ze série o katechismu
- 🐟 O letošním farním táboře 🐟 O každoroční pouti na Skalku
- 🐟 Jak farníci vzpomínají na Evu Kácovskou

Farní tábor na Chalupě Kačeří v Lachově.

Zápis ze zasedání Pastorační rady

5. 10. 2025 (redakčně kráceno)

1. Zpráva o činnosti členů Pastorační rady za dílčí agendu

Členové Pastorační rady informovali, čím se ve farnosti zabývají, a tlumočili názory či požadavky farníků.

Daniela Feltová (Stopy, katechetika)

- Náboženství pro děti má v úterý tři skupinky. V pátek je příprava 10 biřmovanců (svátost bude udělena v září 2026). Na přípravu na 1. svaté přijímání přihlášeno 6 dětí.
- Biblické postavičky jsou značně poškozené – objednané nové, resp. na únor 2026 domluven víkend výroby postaviček, jak bylo již v minulosti.
- Redakční přípravy Stop předány Dominice Moulíkové. Změny ve Stopách: rubriky Bůh v mém životě a Můj oblíbený svatý budou občasně, o encyklikách bude pravidelně informovat P. J. Dlouhý, D. Feltová bude psát o katechismu, nová fotorubrika Svatí v našem kostele.
- Připomenout dětem, které byly poprvé u sv. přijímání, že 18. 10. 2025 proběhne pouť prvokomunikantů – od 9:00 hodin, od 11 hodin mše svatá.

Alexandra Merunková (Chrámový sbor, Stopy)

- Prosba P. Jana Dlouhého – domluvit se se sborem, zda je možné 23. 11. 2025 (Slavnost Ježíše Krista Krále) nacvičit „Fibichovu mši“, předvést při mši svaté v Mníšku.
- Pod vedením Lucie Sychrové probíhají zkoušky ochotnického představení Dobrodruh Kid (kovbojka), hudba: Pavla Nováková. Představení bude uvedeno pravděpodobně na jaře příštího roku.
- Sbor se chystá na soustředění v Rožmitále, nacvičuje na Hubertskou mši sv. v Líšnici 19. 10., příprava na advent, Vánoce.
- V rámci Mníšeckého kulturního léta probíhala v létě na Skalce série několika vystoupení – hlasitá, rušivá hudba – vznést dotaz, připomínku na město.

Pavla Boháčová, Martin Sedlák, Petr Večeřa (Líšnice)

- Do kostelnické služby v Líšnici se úspěšně zapojil pan Petr Sporer.
- Do sakristie kostela zakoupen nový nábytek.
- Práce na úpravě hřbitova pokračují.
- Pavlína osloví základní školu v Klínici, zda by měli zájem udělat vánoční koncert v kostele v Líšnici.
- Oprava zdi kolem kostela hotova, cena 900 tisíc. Loupe se štuk. Zaslán reklamční dopis. P. Dlouhý obdržel e-mail od souseda pozemku, že by bylo žádoucí opravit také druhou část zdi. Odpověď: majitel pozemku s námi nesousedí, dotaz je bezpředmětný.
- Informace od P. Dlouhého ohledně opravy fary (zajišťuje obec), pozitivní reakce od lidí z obce, projekt zahrnuje také venkovní terasu.
- Do oprav komunikace v Líšnici zahrnuta také rekonstrukce parkoviště – vyasfaltováno a vydlážděn odtokový kanál před venkovní brankou.
- P. J. Dlouhý urgoval kampanologa pana Váchu, aby prohlédl zvony v Líšnici. Ozve se na začátku října a domluví další postup.

Jiří Rom

- Úspěšně proběhl farní tábor, pozitivní reakce od účastníků, příští se uskuteční v týdnu od 22. 8. 2026 v Zámukách.
- Navrhl připravit na farní zahradě cedulky s názvy a popisy dřevin s odkazem na jejich výskyt v Bibli.

Pavla Pšeničková (Oáza)

- Svatováclavské posvícení, výtěžek z jarmarku 9 000 Kč poukázán na účet farnosti. Bude použit na zvelebení sálu.

Monika Umlášková (Charita)

- Úspěšná sbírka na konto maminky samoživitelky v těžké životní situaci paní Jolany Krausové.

2. Plánované akce ve farnosti, v diecézi

Informace podal P. Jan Dlouhý.

Farnost, diecéze

- 18. 10. 2025 – Pouť prvokomunikantů – nabídnuto dětem, které byly poprvé u sv. přijímání – od 9:00 hodin, od 11:00 hodin mše svatá.
- 19. 10. 2025 – Kostel Mníšek – Pražský kytarový kvartet.
- 1. 11. 2025 – Mše svatá ze slavnosti Všech svatých v kostele v Líšnici.
- 2. a 3. 11. 2025 – Dušičkové pobožnosti na hřbitovech.
- 9. 11. 2025 – koncert – Mníšek – cellisti České filharmonie a duchovní slovo.
- 11. 11. 2025 – Světlo pro sv. Martina – zakončení stezky na farní zahradě.
- 30. 11. 2025 – kostel Mníšek – Světlo adventní.
- 9. 12. 2025 – koncert ZUŠ v kostele v Mníšku.
- 13. 12. 2025 – Na Vánoce dlouhý noc – zajišťuje Rorejs – farní zahrada.
- 18. 12. 2025 – kostel Líšnice – Vánoční koncert ZŠ Líšnice.
- 21. 12. 2025 – kostel Kytín – Vánoční koncert.
- 25. 12. 2025 – kostel Mníšek – Rybova mše a koledy.
- 26. 12. 2025 – kostel Líšnice – Rybova mše.
- 18. 7. 2026 – Skalecká pouť – pozván P. Lohel Klindera, Th.D., O. Praem, premonstrát ze Strahova
- **Duchovní obnovy v Oáze proběhnou opět v adventu 2025 od 10 a 16 hodin v Oáze.**
 - 8. 11. 2025 od 16:00 hodin – vojenský kaplan Miloslav Kloubek
 - 15. 11. 2025 od 10:00 hodin – P. Michal Hladík, působící nyní v Praze – Chvalech a v Jirnech – primárně určeno pro mládež, zvání jsou ale i starší.
 - 22. 11. 2025 od 16:00 hodin – dobříšský farář – P. Angelo Scarano – kryje se se setkáním mládeže v Kobylisích.
- Na přání Evy Kácovské a její rodiny bude na farní zahradě instalována kap-

lička s vitráží ke cti Panny Marie. Vybralo se 80 tisíc Kč, předpokládaná cena 150 tisíc. – autoři projektu: rodina Váňova.

- Hledáme správce budovy a farní zahrady (prozatím zajištěny úklidové služby maminek na jednotlivé dny v týdnu), ostatní starost o budovu a farní zahradu je na P. J. Dlouhém. Rovněž hledáme kronikáře/ku farnosti. Výpomoc M. Skalické do knihovny nabídl Libor Kálman.

Diecéze, církev

- Národní pouť do Říma při příležitosti vyhlášeného Svatého roku 2025 – ve farnosti zorganizována nebyla, ale uskutečňují se poutě po republice.
 - 11. 10. – Stará Boleslav – proběhla mše sv. v bazilice sv. Václava od 11 hodin
 - 6. 12. – Svatá Hora – farní pouť – mše sv. od 11 hodin

Pravidelné akce ve farnosti:

- Modlitba růžence – každou středu od 18:00 hodin na faře nebo na farní zahradě.
- Modlitby matek – nově každý čtvrtek od 16:30 na faře nebo na farní zahradě

- Čtvrteční adorace po mši svaté v Mníšku
- Modlitby Taizé v kapli na Malé Svaté Hoře – nepravidelně, předem ohlášeny
- Křížové cesty na Skalce – 2. sobota v měsíci od 14:00 hodin.

3. Informace o činnosti ekonomické rady, případně projednání bodů z jednání ekonomické rady určené k projednání v pastorační radě

- Ekonomická rada se schází dle aktuální potřeby a řeší především finanční soběstačnost farnosti (pronájmy, prodeje nebo směny pozemků).
- Oprava kostelní zdi v Mníšku – z valné části financuje město, mříže do výklenkových kaplí se již nebudou dávat. Mělo by být hotovo do konce roku 2025. P. J. Dlouhý projedná ve škole návrh, zda by se nechtěli ve škole podílet na výzdobě kaplí, aby se předešlo jejich devastaci ze strany mládeže. Případně dočasně vyzdobit vázami např. z pískovce, vítány jsou i jiné návrhy. Snahou je, aby tam bylo něco hezkého a nelákalo to k devastaci, před tím, než budou v kaplích instalovány sochy.

- Nově: Zlatý vrch – proběhla jednání na Arcibiskupství (A), A zakoupilo pozemek od pana Knotka, všechny prostředky (včetně farnostních) budou v jedné s.r.o., jednatelem bude A, cílem je zasíťovat a pak rozprodat na parcely pro rodinné domy – k tomuto proběhne ve středu 8. 10. 2025 jednání na A., byly vypracovány znalecké posudky (bude zapláceno z výnosů, bude použito na investiční činnost), problém – nedostatečná kapacita městské čistírny odpadních vod.

4. Informace o plánovaných úpravách ve farnosti

- Úklid v kostele v Mníšku – obnoveny měsíční služby po rodinách (prozatím se většinou střídají pouze 3 ženy), rozpis na rok 2025. Připravit možnost strojového čištění podlahy (po rekonstrukci všech lavic).
- Restaurování obou předních bloků lavic začalo po Velikonocích, hotové budou v listopadu 2025. Povlaky pro přední lavice jsou objednané u čalouníka. Objednány také lišty kolem pódíí.
- Seřiznutí tují u houpaček (J. Rom), instalace nové houpačky (J. Pšenička), lavičky na farní zahradě – objednat nové latě.
- Důsledně informovat, že vstup psů na farní zahradu je zakázán.

Příští jednání pastorační rady se bude konat 7. prosince 2025 od 19:00 hodin na faře v Mníšku pod Brdy.

Zapsala
Pavla Pšeničková

HLEDÁ SE KRONIKÁŘ

Farnost v Mníšku pod Brdy hledá kronikáře. Vaším úkolem bude jednou za rok společně s panem farářem Janem Dlouhým sestavit harmonogram uplynulých akcí a speciálním inkoustem vše zapsat do kroniky. Pokud máte zájem o aktivity v naší farnosti a máte hezký rukopis, neváhejte kontaktovat pana faráře na telefonu **604 456 583**. Je možné se na kroniku přijít nezávazně podívat.

Encyklika Dilexit Nos

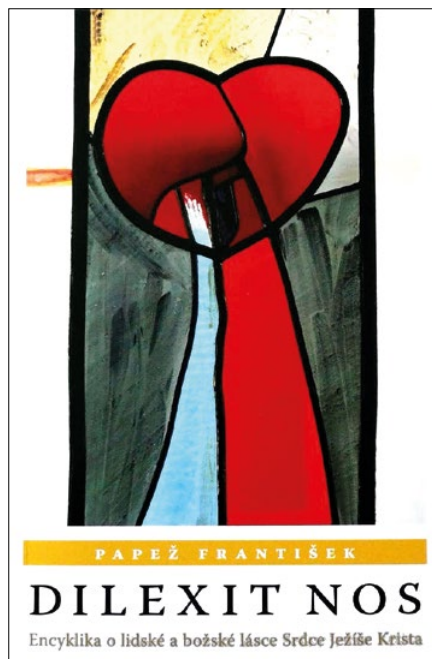
ENCYKLIKA O LIDSKÉ A BOŽSKÉ LÁSCE

Jedná se o poslední encykliku papeže Františka, vydanou v originále v roce 2024 a v českém překladu v roce 2025. Mohli bychom říci, že je posledním odkazem a výzvou zesnulého papeže, kterými chtěl podtrhnout lidskou a Božskou lásku Srdce Ježíše Krista a její vliv na

náš osobní duchovní život v prostředí zrychleného vnímání světa, mezilidských vztahů, vztahů člověka a Boha.

První kapitola vysvětluje pojem a důležitost srdce. V klasické řečtině označujeme pojmem kardia to, co

je v lidské bytosti a celé živé přírodě to nejniternější. Už od starověku si uvědomujeme, jak důležité je považovat lidskou bytost nejen za souhrn lidských schopností, ale za duševně-tělesný svět se sjednocujícím středem, který všemu, co člověk prožívá, propůjčuje základ

pro smysl a orientaci. Srdce je zároveň místem upřímnosti, kde si nelze nic nalhávat nebo se přetvařovat. Obvykle odkrývá pravdivé úmysly — to, co si člověk myslí, v co věří a co opravdu chce, „tajemství“, která nikomu neprozrazuje, tedy vlastní holou pravdu. „Zachovej v plné bdělosti své srdce, z něho tryskají zřídla života“ (Př 4,23). Pokud nedoceníme srdce, nedoceníme ani to, co znamená mluvit od srdce, jednat podle srdce, kultivovat srdce a pečovat o ně. Nevyrovnanosti, jimiž trpí dnešní svět, souvisí s hlubší nevyrovnaností, jež tkví v srdci člověka. Vydejme se ke Kristovu Srdci, středu jeho bytí, které je planoucí výhní Boží a lidské lásky a je nejvyšší plností, jíž může lidská bytost dosáhnout. Tam, v jeho Srdci, konečně poznáme sami sebe a naučíme se milovat. „Kristus je srdcem světa; jeho smrt a vzkříšení o Velikonocích jsou středem dějin, které jsou díky němu dějinami spásy“. Před Kristovým Srdcem prosme Pána, aby měl ještě jednou soucit s touto zraněnou zemí, na které chtěl žít jako jeden z nás. Kéž našemu světu znovu sešle poklady svého světla a své lásky, aby mohl opět najít to, co je nejdůležitější a nejpotřebnější – srdce.

Druhá kapitola vysvětluje, že Kristus nás miluje prostřednictvím gest, ve kterých se zrcadlí jeho milující srdce, které je nám blízké v každodenních starostech (dotýká se nemocných, stoluje s hříšníky, povzbuzuje). Je pozorný, vidí, kde je třeba pomoci a také rozpozná každý dobrý úmysl. Písmo svaté uchovává Ježíšova

slova stále živá a aktuální, někdy k nám Kristus promlouvá v našem nitru a volá nás, aby nás přivedl na lepší místo, jímž je jeho Srdce. Volá nás, abychom vstoupili tam, kde můžeme načerpat sílu a dojít pokoje: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím“ (Mt 11,28).

Třetí kapitola připomíná, že úcta ke Kristovu Srdci není kultem nějakého orgánu odděleného od Ježíšovy osoby. Uctíváme celého Ježíše Krista, Božího Syna, který se stal člověkem a je zpodobněn vyobrazením, jež zdůrazňuje jeho srdce. Toto tělesné srdce je považováno za výsadní symbol nejhlubšího nitra vtěleného Syna a jeho božské i lidské lásky. Ať už je použito jakékoli zobrazení, je jisté, že předmětem naší úcty je samo Kristovo živoucí Srdce – nikoli pouze jeho vyobrazení – jež je součástí jeho nejsvětějšího vzkříšeného těla, neoddělitelného od Božího Syna, který toto tělo navždy přijal. Proto každý skutek lásky nebo úcty k jeho Srdci ve skutečnosti opravdu a skutečně náleží Kristu samému. Nikdo by se tudíž neměl domnívat, že nás tato úcta může odloučit nebo odvádět naší pozornost od Ježíše Krista a jeho lásky. Tento Kristus s probodeným a planoucím srdcem je ten samý, který se z lásky narodil v Betlémě. Je to ten, který chodil Galilejí a uzdravoval, utěšoval i projevoval milosrdenství. Je to ten, který nás miloval až do krajnosti, když rozepjal ruce na kříži. A konečně: je to ten samý Kristus, který vstal z mrtvých a oslavený žije mezi námi. V Kristově Srdci živě působí Duch Svátý, jehož Ježíš vnímal jako hnací sílu svého poslání a kterého při Poslední večeři slíbil, že sešle. Je to Duch Svátý, kdo nám pomáhá pochopit bohatství znamení Kristova probodeného boku, z něhož vzešla církev. Jen Duch Svátý nám může otevřít tuto plnost vnitřního člověka, kterou oplývá Kristovo Srdce. Jen on může učinit to, že z této plnosti budeme postupně čerpat sílu také pro svá lidská srdce.

Čtvrtá kapitola cituje úryvky Písma svatého a výroky světců. Cestu k úctě Nejsvětějšímu Srdci jako místu osobního setkání s Pánem otevřel svatý Augustin. Kristova hrud' podle něj není jen zdrojem milosti a svátostí, je i symbolem důvěrného spojení s Kristem, místem setkání lásky. Zde je zdroj té nejcennější moudrosti, jímž je Jeho poznání. Jan, milovaný apoštol, který při Poslední večeři spočinul na Ježíšově hrudi, se tak

přiblížil k tajemnému místu moudrosti. Zraněný bok, v němž sídlí Kristova láska, z které v pravý čas prýští život milosti, získala postupně především v mnišském prostředí podobu srdce. Úcta ke Kristovu Srdci postupně pronikla za zdi klášterů a naplnila spiritualitu svatých učitelů, kazatelů a zakladatelů řeholních kongregací, kteří ji rozšířili až do nejzazších končin země. Na konci 17. století se odehrály události v Paray-le-Monial. Svatá Markéta Marie Alacoque vypráví o důležitých zjeveních: „Ježíš mi odhalil nevysvětlitelné divy své čisté lásky a tajemství svého přesvatého Srdce tak účinným a citelným způsobem, že ve mně nedopřál místa sebemenší pochybnosti.“ A dále: „Hle, Srdce, které milovalo lidi natolik, že se v ničem nešetřilo, zcela se vyčerpalo a na důkaz lásky se obětovalo.“ Když toto milující Ježíšovo Srdce bude pro nás ve všem vším, budeme moci se svatým Pavlem říci, že už nežijeme my, ale že je to On, kdo žije v nás.

Poslední pátá kapitola nazvaná „Láskou za lásku“ vybízí, abychom v odpovědi na Ježíšovu lásku projevíli důvěru a vděčnost. Ježíš říká, že žízní po tom, aby byl milován, a ukazuje nám, že jeho Srdce není lhostejné k tomu, jak na jeho touhu reagujeme. „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.“ (Mt 25,40). Láska k bratřím se nedá vyrobit, není výsledkem našeho přirozeného úsilí, ale vyžaduje proměnu našeho egoistického srdce. A tak nám bezděčně na mysl přichází dobře známá prosba: „Ježíši tichý, srdce pokorného, přetvoř naše srdce podle Srdce svého.“ Tím, že se Ježíš ztotožňoval s těmi nejneopatrnějšími ve společnosti (Mt 25,31-46), zcela nově uznal důstojnost každého člověka a zejména těch lidí, kteří byli označováni za „nehodné“. Tento nový princip v dějinách lidstva změnil tvář světa. Dal rovněž vzniknout institucím, které se starají o lidi v nepříznivých podmínkách. Svatý Jan Pavel II. vysvětloval, že když se obětuje spolu s Kristovým Srdcem, „může být na troskách, které se nakupily nenávisti a násilím, vystavěna tolik vytoužená civilizace lásky, království Srdce Ježíšova.“ To samozřejmě znamená, že dokážeme „k synovské lásce vůči Bohu připojit lásku k bližnímu.“ Uprostřed zkázy, kterou po sobě zanechává zlo, si Kristovo Srdce přeje, abychom s ním spolupracovali na obnově dobra a krásy.

Závěr dokumentu připomíná, že když se budeme napájet Kristovou láskou, dokážeme navazovat bratrské vztahy, uznávat důstojnost každého člověka a společně pečovat o náš společný domov (viz encykliky „Laudato si“ a „Fratelli tutti“). Ve světě, kde se všechno buď kupuje, nebo prodává, se zdá, že vnímání vlastní hodnoty závisí na věcech, jež se získávají mocí peněz. Neustále jsme nuceni něco hromadit, konzumovat a rozptylovat se, a přitom jsme uvězněni v degradujícím systému,

který nám brání dívat se za obzor našich okamžitých a přízemních potřeb. Kristova láska stojí mimo tento zvrhlý mechanismus. A jenom on nás může vysvobodit z této horečky, v níž není místo pro nezištnou lásku. Kristova láska může dát srdce této zemi a znovu oživit lásku tam, kde si myslíme, že naše schopnost milovat je definitivně mrtvá. Také církev potřebuje lásku, aby nenahrazovala Kristovu lásku chatrnými strukturami, posedlostí minulými časy, zbožňováním vlastní mentality, fanatismy nejrůznějšího

druhu, jež vposledku zabírají místo nezištné Boží lásky, která osvobozuje, oživuje, naplňuje srdce radostí a živí společenství. Z rány v Kristově boku stále vyvěrá onen pramen, který se nikdy nevyčerpá, nikdy nepomine a který se stále znovu nabízí tomu, kdo chce milovat. Neboť jen jeho láska může dát vzniknout novému lidství. Prosím Pána Ježíše, aby nám všem z jeho Svatého Srdce prýštily proudy živé vody a uzdravovaly rány, které si zasazujeme.

P. Jan Dlouhý

Svatí v našem kostele

POHLED ZBLÍZKA: UMĚNÍ A VÝZDOBA KOSTELA SV. VÁCLAVA

Také byste si někdy přáli vidět sochy a obrazy v mníšeckém kostele sv. Václava zblízka? V nové fotorubrice vám je budeme postupně představovat.

Většinou je vnímáme jen zpozzdálí a nemáme příležitost obdivovat krásné detaily barokní výzdoby. Tlučené světlo i vzdálenost od lavic ale není překážkou pro fotoaparát.

Svatý Václav

Hlavní, dřevěný oltář zdobí uprostřed socha zemského patrona sv. Václava v rytířské zbroji adorujícího Staroboleslavské Palladium země české. Výzdoba vznikla v dílně sochaře a řezbáře Ignáce Františka Platzera.

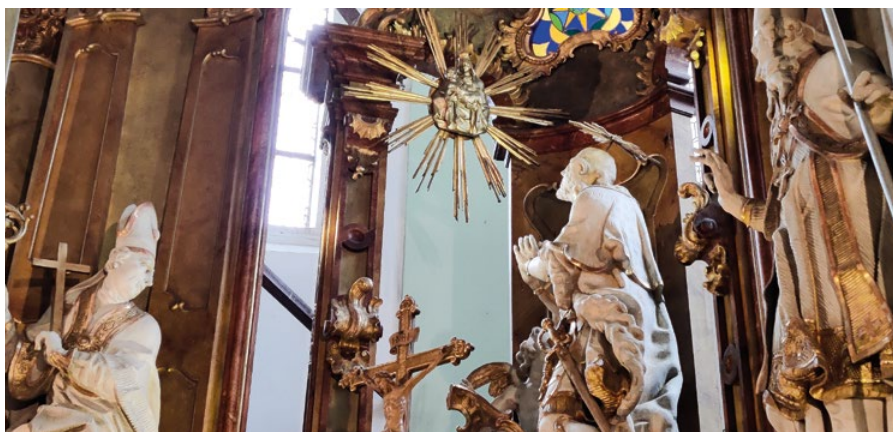
Příště přineseme: Sochu Boha Stvořitele na vrcholu hlavního oltáře.

Text a foto: Karolína Peroutková

→ Světec vzhlíží
ke Staroboleslavskému Palladiu
země české
– reliéfu Madony s dítětem.

Svatý Václav. Po jeho levé a pravé straně jsou také sochy zemských patronů, svatí Prokop a Vojtěch, sv. Ludmila a sv. Vít.

DÍL PRVNÍ: ČLOVĚK JE „SCHOPEN“ BOHA

„Otče,(...) věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista“ (Jan 17,3). „Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy“ (1 Tim 2,3-4). „V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy“ (Sk 4,12), než jméno Ježíšovo.

(úvod předmluvy ke Katechismu katolické církve)

V tomto čísle Stop začínáme novou sérií – katechismus. Možná někdo namítne, že tyhle teologické poučky nejsou pro jeho život z víry nutné. Opak je pravdou. Ve starých katechismech jsme si jako odpověď na otázku, proč Bůh stvořil lidi, mohli přečíst, že je stvořil proto, aby ho poznali a milovali, klaněli se mu a sloužili mu a v nebi byli věčně šťastni. „Poznali a milovali“. Milovat mohou jen toho, koho dobře poznám. A jak ho mohu poznávat, o tom se můžeme dozvědět právě v katechismu. Pokud budu mít v poznání Boha nějaké zásadní mezery a nedostatky, hrozí mi, že se fatálně minu s cílem svého života. To by byl velký průšvih.

Katechismus katolické církve (mluvím o tom modrém, vydaném nakladatelstvím Zvon v r. 1995, který teď momentálně není nikde k sehnání, leda v antikvariátech, kde se jeho cena vyšplhala na dvojnásobek té původní) je rozdělen na čtyři sloupce: Vyznání víry, Slavení křesťanského tajemství (tedy liturgie a svátosti), Život v Kristu (čili morálka a Desatero) a Křesťanská modlitba.

Není náhodou, že vyznání víry je sloup číslo jedna. Z něho totiž ty tři ostatní vyplývají. Kdo poznal Boha, jeho lásku a jeho nároky, měl by se mu klanět (liturgie), žít podle jeho přikázání (morálka a Desatero) a udržovat s ním živý vztah (modlitba). Bůh se nám zjevil slovy a skutky. Naší odpovědí na jeho pozvání také musí být slova a skutky. Říká se tomu poslušnost víry.

Možná se vám teď vybavila slova sv. Jakuba: „Víra bez skutků je mrtvá.“ Není to jen o tom, že je tu nějaký souhrn informací, kterým věřím, katechismus není encyklopedie — ale je tu Někdo, o kom se dozvídám a jemu svěžuji svůj život. Je to jako v té povídce o artistovi, kterou stručně připomenu pro ty, kdo ji neznají: Do vesnice přijede artista, provazochodec. Uprostřed davu lidí přejde z jednoho konce provazu na druhý. Následuje mohutný potlesk.

„Věříte, že přejdu ještě jednou se zavázanýma očima? — „Věříme!“ Provazochodec přejde se zavázanýma očima, provázen nadšeným potleskem.

„Věříte, že přejdu se zavázanýma očima a s kolečkem?“ „Věříme!“ odpovídá dav. Stane se.

A poslední výzva: „Věříte, že teď přejdu se zavázanýma očima a s kolečkem s člověkem uvnitř?“ „Věříme!“ „Tak potřebuji jednoho dobrovolníka, který si tam sedne.“ Nastane hrobové ticho, v němž se ozve dětský hlásek: „Já jdu!“

Příběh má šťastný konec, artista doveze dítě na druhou stranu provazu. Když se pak užaslí diváci chlapečka zeptají: „Jak to, že ses nebál?“, odpoví: „Proč bych se bál? Vždyť je to můj táta!“

To je příběh o poslušnosti víry.

Důležité však je, jak se píše v závěru předmluvy, že to všechno musí být proniknuto láskou:

„Veškerá podstata nauky a vyučování musí být zaměřena na lásku, která nikdy nebude mít konce.“ (§25)

Náročný cíl, že? Laťka je nastavena vysoko. Ale život v Božím království za to jistě stojí.

Tato série o katechismu má být výzvou k jeho čtení a studiu. Jelikož je obsáhlý a náročný, budu zde vždycky citovat jen souhrn jednotlivých kapitol s krátkým vysvětlujícím komentářem, který bude inspirovaný seriálem „Catechism in a year“ otce Mikea Schmitze (Michael Thomas Schmitz je americký katolický kněz, řečník, autor a podcaster. Slouží jako ředitel služby mládeže a mladých dospělých v diecézi Duluth a jako kaplan Newman Center na University of Minnesota Duluth.) Velmi ho doporučuji těm, kdo umí anglicky. Dá se najít na YouTube a jiných platformách. A vám, kdo angličtinu tak dobře

otec Mike Schmitz

neovládáte, ráda jeho komentáře ve zkrácené podobě zpřístupním zde, v naší rubrice Katechismus. Pojdme na to. První kapitola má název „Člověk je schopen Boha“.

Souhrn, § 44–49

Člověk je svou přirozeností i svým povoláním náboženská bytost. Protože člověk pochází od Boha a jde k Bohu, nežije plně lidským životem, neprožívá-li svobodně svůj vztah k Bohu.

Člověk je stvořen, aby žil ve společenství s Bohem, v němž nachází své štěstí: „Když se k tobě přimknu celou svou bytostí, nečeká mne nikde bolest ani námaha; a můj život bude živý, naprosto plný tebe.“ (Sv. Augustin, *Confessiones* /Vyznání/, 10,28,39)

Když člověk naslouchá poselství tvorstva a hlasu vlastního svědomí, může dosáhnout jistoty, že existuje Bůh, příčina a cíl všeho.

Církev učí, že jediný a pravý Bůh, náš Stvořitel a Pán, může být s jistotou poznán skrze svá díla díky přirozenému světlu lidského rozumu. (Srov. 1. vatikánský koncil: DS 3026)

Vycházíme-li z mnohostranné dokonalosti tvorů, odlesků nekonečně dokonalého Boha, můžeme o Bohu opravdu mluvit, i když naše omezená mluva nevyčerpá jeho tajemství.

„Vždyť tvor se bez Stvořitele ztrácí.“ (2. vatikánský koncil, GS 36)

To vysvětluje, proč se věřící cítí podněcováni Kristovou láskou k tomu, aby přinášeli světlo živého Boha těm, kteří ho neznají nebo odmítají.

Dozvídáme se zde, že člověk je náboženský tvor. Bez Boha není náš život úplný. Jsme náboženští tvorové svou přirozeností – Bůh nás stvořil a tuto touhu po něm do nás jaksi „zabudoval“ – i svým povoláním. Bůh nás stvořil z lásky, povolal nás svou láskou do existence. Nemuseli jsme tu být. Jsme tady, protože nás chce a miluje. Každého z nás, nekonečně a jedinečně. A volá nás, abychom na jeho lásku odpověděli. Vírou a láskou.

Krásně to vyjadřuje sv. Augustin, jak to máme uvedeno v souhrnu: **„Když se k tobě přimknu celou svou bytostí, nečeká mne nikde bolest ani námaha; a můj život bude živý, naprosto plný tebe.“**

Tedy jinými slovy vím, že Bůh je a že mě miluje, a tím je můj život naplněn. Nic mi nechybí, i když mi může v určitém okamžiku chybět jídlo nebo teplo či jiné potřeby. To zásadní mám. Už nečekám radost od ničeho jiného a nikoho jiného než od Boha. To je pravá radost, jak ji definuje filozofie (hluboký, přetrvávající pocit vnitřního klidu, naplnění a spokojenosti s životem).

K tomu, že člověk je náboženský tvor, patří i to, že je schopen poznávat Boha. V paragrafu 50 se uvádí: „Člověk může přirozeným světlem rozumu bezpečně poznat Boha z jeho díla.“

Aneb první učebnicí o Bohu je příroda. „Nebesa vypravují o Boží slávě a dílo jeho rukou zvěstuje obloha.“ (Ž 19,2)

Existuje „pět cest sv. Tomáše Akvinského“, neboli pět „důkazů“ Boží existence (nejsou to důkazy ve smyslu, jak je chápe dnešní věda, ale spíš logické argumenty). Tyto důkazy nás „mohou disponovat k víře a pomáhat ke zjištění, že víra není proti lidskému rozumu“ (§ 35). Uvádím je zde ve zjednodušené podobě:

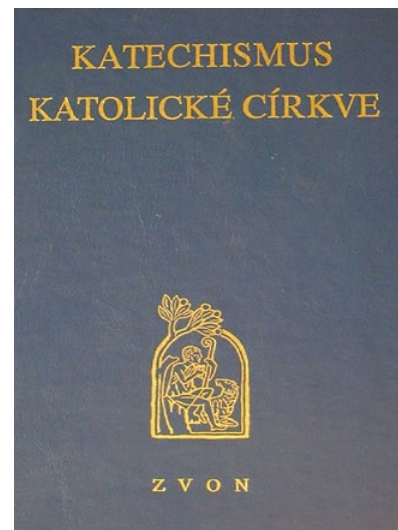
- 1) Z pohybu: Všechno, co se hýbe, bylo uvedeno do pohybu. Musí tedy existovat první příčina pohybu, nehybný hybatel.
- 2) Z příčiny: Všechno, co je, má nějakou příčinu. Není možné, aby něco bylo příčinou sebe sama, protože pak by to muselo být dřív, než to je. Musí existovat první nezapříčiněná příčina.
- 3) Z nahodilosti věcí: Všechny věci mají začátek a konec, jsou nahodilé, nemusejí tu být. Musela být chvíle, kdy nic nebylo – ale pak by nic nemohlo vzniknout. Musí tedy být něco, co nemá začátek ani konec.
- 4) Ze stupňů dokonalosti ve světě: Je-li více a méně, musí existovat i nejvíce, maximum, absolutní dokonalost.
- 5) Z účelného uspořádání vesmíru: Většina věcí v přírodě nemá rozum. Musí tedy existovat nejvyšší inteligence, která ho uspořádala a řídí. Touto nejvyšší inteligencí, absolutní dokonalostí, bytím bez počátku a konce, nezapříčiněnou příčinou a prvním hybatelem je Bůh.

Katechismus ale také připomíná, že i když Boha můžeme poznávat, Bůh nás všechny přesahuje a nemůžeme si činit nárok na to, že ho poznáme úplně. A že „naše slova jsou vždy nedostatečná k vyjádření Božího tajemství“. (§42) Na tom je však pozitivní to, že Bůh je mnohem větší, než si dokážu představit, takže jeho poznávání pro mě může být obzorem bez hranic, bezedným pokladem, z něhož můžu stále a stále čerpat pro obohacení své víry.

Naše síly a schopnosti jsou na dokonalé poznání Boha chabé. Bůh nám proto přichází na pomoc svým zjevením. Ale o tom až příště.

Daniela Feltová

*Zdroj: Katechismus katolické církve
Catechism in a year, díly 1-6*

Anketa – Katechismus

K nové sérii Katechismus máme i anketu. Respondenti odpovídali na tyto tři otázky.

1. Četl/a jsi někdy katechismus nebo do něj nahlížel/a? 2. Co jsi v něm hledal/a?

3. Našel/la jsi v něm uspokojivou odpověď?

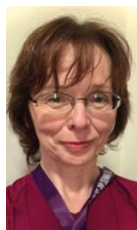
Jan Krejčí

1. Na první vydání Katechismu katolické církve v češtině jsme svého času netrpělivě čekali a náš tehdejší páter Adolf nás bavil průpovídkou, že Katechismus už jistě bude po Vánocích, jenom se neví po kterých. Pak jsme

jako dlouholetí ministranti každý dostali jeden výtisk.

2. Knihu jsem nejvíce používal asi v době svých vysokoškolských studií, kdy jsem se v akademickém prostředí setkával s různými denominacemi, a dokonce i sektami, a katechismus mi umožňoval seznámit se doslovně s učením katolické církve v otázkách, ve kterých jsem tápal nebo jim rozuměl pouze intuitivně.

3. Vzpomínám si, že jsem tam hledal informace o očistci. Postupem času jsem si opatřil Katechismus i v elektronické podobě pro snazší vyhledávání. V něm obsažené informace si ale snažím ještě doplnit a rozšířit z další literatury a zdrojů.

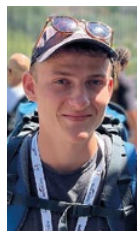
Pavla Schincké

1. S pevným odhodláním pročíst si ho od začátku do konce jsem Katechismus vzala do rukou až v rámci přípravy na biřmování. Vnitřně jsem cítila, že má víra, založená z velké míry na tradici, potřebuje pevnější a hlubší základy. Takové, které pomohou ustát životní zkoušky, nástrahy i pochybnosti, s nimiž ve svém nitru, dle mého soudu, každý člověk občas zápolí.

2. Jak více porozumět v širších souvislostech Božímu slovu a jak opravdově, ze srdce a hloubi duše, prožívat svůj život ve víře v Boha.

3. Uvědomila jsem si, co všechno v sobě obsáhnou slova „víra“ a „věřím“, které používáme, aniž se hlouběji zamýšlíme nad jejich obsahem. Odpovědi na konkrétní otázky jsem ale ne vždy objevila „na první dobrou“. Musela jsem se do textu soustředěně ponořit, opakovaně si ho pročítat, přemýšlet si o něm. Pohledem dnešního člověka bych katechismus zjednodušeně nazvala komplexním manuálem katolíka pro život žitý ve víře, či „apkou pro život na cestu do Božího království“, ve skautské terminologii pak „Kápézetka“ katolíka. Za sebe bych doplnila, že katechismus je důležitý nejen pro katolíka, ale pro každého, kdo vnímá a ctí

křesťanské hodnoty a má vůli podle nich svůj život na tomto pozemském světě prožít.

Matyáš Novák:

1. Katechismus jsem četl už mnohokrát. Ne vždy od začátku až do konce, ale v různých formách ho mám přelouskaný asi celý. První forma katechismu, se kterou jsem se setkal v rámci přípravy na biřmování, byla

YouCat. Vzápětí přišel můj favorit Tweetuj s Bohem, který je skvěle zpracovaný jako odpovědi na otázky. Na přípravě na křest Terezy Petrové, Zuzky Hrubé a Libora Jelínka jsme společně prodiskutovali v rámci sezení s otcem Janem celý katechismus, za což jsem moc rád.

2. V už zmiňovaném Tweetuj s Bohem jsem si rád hledal odpovědi na různá témata. Nějakou dobu byla moje večerní rutina pročítání právě tohoto katechismu. Nejvíce si vzpomínám na témata posmrtného života a svatých.

3. Ano, texty v katechismu mi vždycky odpověděly přesně na to, co jsem hledal. Někdy mě to i motivovalo si danou kapitolu nastudovat víc.

Tereza Petrová:

1. Katechismus jsem četla v rámci své přípravy na přijetí svátosti křtu. Já, Zuzka Hrubá a Libor Jelínek jsme se pod vedením našeho pana faráře chystali na křest, který proběhl o Velikonoční vigílii letos v dubnu.

2. Katechismus nám sloužil celkově jako struktura, podle které Otec Jan přípravu vedl.

3. Většinou ano, občas bylo potřeba věci vysvětlit jiným způsobem, abych je co nejlépe pochopila. Pan farář vždy kapitoly obohatil o spoustu dalších informací a byl nám velikou oporou v průběhu celé přípravy.

Marek Škorpil:

1. Ano, když jsem se připravoval na první sv. přijímání, dostal jsem light verzi „Život z víry“ – tu jsem přečetl celou. Do „velkého“ katechismu jsem také dle potřeby nahlížel.

2. Hledal jsem, jestli může do

Božího království přijít i nepokřtěný člověk.

3. Ano, dostal. Vše je v rukou Božích, tedy i spása.

Zuzana Hrubá:

1. Do katechismu jsem začala průběžně nahlížet v době, kdy náš první syn začal chodit na náboženství. Následně jsem ho intenzivně četla v době, kdy jsem se připravovala na křest.

2. V době mé přípravy na křest jsem do něj prakticky nahlížela každý den, zajímala mne každá kapitola. Ale nemohu říci, že bych v katechismu hledala něco konkrétního.

3. S vděčností se znovu a znovu vracím k učení o Božích ctnostech. Právě víra, nádeje a láska jsou pro mě světlo, které posiluje mou cestu a vztah s Bohem.

Katarína Galajdová:

1. Do Katechismu katolické církve jsem nahlížela naposledy asi před sedmi lety. V té době jsme se zhruba jednou měsíčně setkávaly se třemi kamarádkami (s Kateřinou Kutarňovou, Radkou Šafářovou, které už aktuálně nebydlí v mnišské farnosti, a s Aničkou Vašíčkovou, která za námi dojížděla z Prahy) nad káféčkem, buchtou a katechismem a četly jsme postupně jednotlivé kapitoly KKC.

2. Je možné, že jsem v něm hledala něco konkrétního i jindy, ale teď si nevybavuji, co to bylo.

3. Nevybavuji si, že bych někdy odpověď na svou otázku nenašla.

Jan Tomeček:

1. Systematičtěji jsem jej pročítal během katechumenátu, takže zhruba před deseti lety. Otázky, které mě k tomu napadaly, jsme pak probírali na pravidelných schůzkách s panem farářem.

2. Nehledám v něm často, ale vzpomínám si, že po vypuknutí války na Ukrajině jsem v katechismu hledal obecný postoj církve k válce, respektive k právu válčit a zabíjet v sebeobraně. A jak přitom milovat bližního svého.

3. V tomto případě jsem byl překvapený jednoznačností a podrobností odpovědi.

Paní Drahomíra Žofková

Tentokrát jsem se pro vzpomínání vypravila do Stříbrné Lhoty za paní Žofkovou. Není sice místní rodačka, protože pochází z Prahy, ale do Lhotky jezdila celá léta na prázdniny. Nejprve však krátké představení, abychom se v rodině Žofkových vyznali:

Paní Drahomíra Žofková se provdala za Karla Žofku a společně měli syna Martina. Narodily se jim dvě vnučky, z nichž jedna, Magdalena Davis, je bývalou starostkou Mníšku pod Brdy. Pan Karel Žofka se zapsal do dějin Mníšku hlavně obnovou kláštera a kostelíka sv. Maří Magdaleny na Skalce, na které se s ním podílel architekt Hyzlar. Jeho syn Martin zase navrhl podobu hasičské zbrojnice a knihovny ve Stříbrné Lhotě a zorganizoval jejich stavbu. Oba tu tedy zanechali svou stopu. Paní Žofková dnes žije ve Stříbrné Lhotě se svou snachou MUDr. Alexandrou Žofkovou.

Tak a teď už můžeme vzpomínat. Paní Žofková se narodila před 99 lety a s rodiči bydleli na Malé Straně v bývalém paláci Smiřických. V souladu s honosným obydlením se jí dostalo také náležitého vzdělání. Navštěvovala školu u Voršilek na Národní třídě a mezi její spolužačky patřila operní pěvkyně Soňa Červená. Jednou, po roce 2000, jela paní Žofková tramvají a před ní seděla právě Soňa

Červená. „Zaťukala jsem jí na rameno a řekla: ‚Zdravím voršilku,‘“ vzpomíná paní Žofková se smíchem. „Nikdy nezapomenu, jak nádherně zpívala Gounodovu Ave Maria,“ dodává.

Za války měla být paní Žofková totálně nasazená, protože gymnázia byla zavřená, nicméně v té době existovala gymnaziální večerní škola pro pracující. A právě tu začala paní Žofková navštěvovat, aby se nuceným pracem vyhnula. Stejnou školu studoval rovněž pan Žofka, který se jako průmyslník chtěl zdokonalit ve speciální matematice, a netrvalo dlouho a zamilovali se do sebe. Když paní Žofková dokončila po válce večerní studia, dostala pro změnu umístěnku jako profesorka do pohraničí. Aby nemusela opouštět rodiče a novou lásku, požádal ji pan Žofka o ruku. Jako vdaná už do pohraničí totiž nemusela. Později vystudovala na filosofické fakultě francouzštinu, češtinu a matematiku. Do Stříbrné Lhoty jezdili stále. Paní Žofková vzpomíná, že hospodu na návsi vlastnila teta – sestra její maminky. A u ní trávila jako holka všechny prázdniny a volné dny. Na návsi, před hospodou se odehrávalo všechno – kuličky, vybíjení, švihadla, kola... Byl to prostor, kde se setkávala celá obec. „Bylo to víc sousedské než dnes, všichni jsme se znali,“ vypráví paní Žofková.

paní Žofková

Už od dětství se paní Žofková zapojovala do dění kolem mníšecké farnosti, především při hlavních svátcích. „Tehdy tu působil páter Šíma a ten vždy na svátek sv. Trojice objednal dva autobusy a jelo se na Svatou Horu do Příbrami. Tam jsme v naší, tedy mníšecké kapli, přijímali tělo Páně. A paní farářová (jak jsme tehdy říkali hospodyni) napekla bábovky, naše maminka připravila láhve s čajem, zabalené tak, aby čaj nevystydl, a my se těšili po mši na ty dobroty. Tehdy se před přijímáním nesmělo jíst déle než nyní, tak jsme byli lační. Najedli jsme se a měli rozchod po Příbrami až do odpoledne. A na Boží tělo, to jsme oblékaly ty krásné bílé šaty. Ve čtvrtek jsme musely v Praze k Voršilkám a v neděli pak do Kytína. Maširovaly jsme ze Lhotky a maminka nás napomínala, abychom neourousaly ty dlouhé bílé šaty,“ vzpomíná paní Žofková.

Ale nebylo v životě Žofkových vše růžové. Stalo se to nejhorší, co se může matce stát, když přežije své dítě. Jediný syn Martin tragicky zahynul v Brdech na kole. O šest let později zemřel i manžel paní Žofkové. Podle jejích slov jí pomohla vše překonat víra a otevřená Boží náruč. Pravidelně navštěvovala mše svaté a dnes, kdy už paní Žofkové tolik neslouží nohy, ji pravidelně navštěvuje k rozjímání a modlitbě pan farář Jan Dlouhý.

„Po válce koupili moji rodiče a má teta ve Lhotce pozemky a na jednom z nich naši postavili chatku, kam jsme jezdili na prázdniny. Můj manžel byl zaměstnaný

Hospoda ve Stříbrné Lhotě patřila tetě paní Žofkové

u Pozemních staveb a moc si přál jednou postavit vlastní dům. Po roce 1989, kdy se vracely majetky, se mu sen splnil a na jednom z těch našich pozemků rodinný dům postavil," říká paní Žofková a dodává, že celá rodina Žofkových tu žije dodnes.

Když jsem se chystala za paní Žofkovou, čekala jsem stařenku, se kterou bude těžká debata. Místo toho jsem našla bystrou paní s neuvěřitelnou pamětí, obklopenou knihami. Z poslední, kterou o Stříbrné Lhotě napsala její sousedka Hana Jeřábková, mi zarecitovala slova recenzentky paní Buchtové: „Když vás někdy toulavé boty zavedou do Stříbrné Lhoty, zažijete překvapení. Zjistíte, že Lhota není jen bezvýznamným satelitem Mníšku, přečtete si o tom zajímavou knížku. Najdete tam události z historie nové, díky jejich připomínku patří paní Haně

Jeřábkové," citovala paní Žofková zpaněť. Poté mi ukázala krásnou Renčovu knížku Popelka Nazaretská a na závěr zarecitovala svého oblíbeného Jaroslava Seiferta.

Vyprávění u Žofkových bylo moc příjemné, hovor plynul a z paní Žofkové byla cítit radost z každého nového dne.

Alexandra Merunková

Hasičská zbrojnice a knihovna podle návrhu M. Žofky

Služby ve farnosti

Květiny v mníšeckém chrámu

Květy nám připomínají krásu Božího stvořitelského díla. Jsou také výrazem naší vděčnosti a chvály, stejně jako hudba nebo zpěv. O květinovou výzdobu v mníšeckém kostele sv. Václava se starají paní Ludmila a pan Petr Balíčkovi.

Jak dlouho se této službě věnujete?

Ludmila: Službu starost o květiny v Mníšeckém kostele vykonávám již 38let.

Boční oltář Panny Marie bývá bohatě zdobený jednotlivými kyticemi s gerberami, liliemi, růžemi a kvítky gypsophily (nevěstina závoje), nebo chryzantémami doplněnými pryskyřníky

Petr: Snažím se manželce pomáhat hlavně s pomocnými pracemi jako je donáška vody, odnášení odpadu a práce s vázami, a to hlavně posledních 5 roků, kdy jsem v důchodu.

Kde všude v mníšeckém kostele můžeme najít čerstvé květiny?

Ludmila a Petr: Čerstvé květiny se dávají na hlavní oltář, také před obětní stůl, k soše Pána Ježíše, na oltář Panny Marie, do Lurdské jeskyně a v případě, že je dost květin, tak i na další oltáře a místa.

Na které z těchto míst chystáte květiny nejraději?

Ludmila a Petr: Všechna máme oblíbená a opravdu záleží na tom, zda je dost květin.

Odkud berete květiny? Mohou i lidé přispět, pokud mají doma na své zahrádce květiny k darování?

Ludmila a Petr: Květiny donášíme z naší zahrady, další květiny jsou vypěstované na farní zahradě kostelníků paní Ptáčkové. O větších svátcích, hlavně Vánocích a Velikonocích, květiny dováží paní Kolouchová z velkoobchodu Lipence. Květiny chystáme v pátek dopoledne, už po osmé hodině, takže případné darování květin je nutné předtím.

V kterém ročním období se květinová výzdoba připravuje snadno a kdy naopak — jak si třeba poradíte v zimě?

Ludmila: Snadno se květinová výzdoba připravuje od jara do podzimu. Na Váno-

ce se aranžují zakoupené květiny, které potom vydrží déle, pokud nejsou velké mrazy. V adventním a postním období se květinami nezdobí.

Které květiny máte nejradši a často je používáte?

Ludmila: Nejoblíbenější jsou ty, které nejdéle vydrží — chryzantémy a hortenzie. Ostatní květiny jsou také hezké, ale většinou rychle vadnou.

Přivítali byste pomocníky? Jak byste si tuto pomoc konkrétně představovali?

Ludmila a Petr: Rozhodně by bylo velmi dobré, kdyby se přihlásila další paní nebo dvojice, takže by bylo možné se střídát. V případě, že nemůžeme zajistit výzdobu, tak zbývá jenom paní Ptáčková, která nás zastoupí a výzdobu provede, ale má toho na starosti opravdu hodně. Kostel je Dům Boží a kdo dělá něco pro kostel, tak to dělá přímo pro Pána Boha.

Text a foto: Karolína Peroutková

Tři velké kytice zdobily prostor před obětním stolem o červnové neděli minulého roku, kdy do mníšického kostela přijel pan biskup Václav Malý, aby udělil svátosti biřmování.

Kytice byly tvořené převážně bílými chryzantémami, červenými růžemi a doplňovaly je bílé kvítky gypsophily (nevěstina závoje).

Fotoreportáž z 33. Skalecké pouti

Letošní 33. ročník obnovené Skalecké pouti byl zahájen koncertem České filharmonie na nádvoří mníšického zámku. V podání osmi violoncell a jednoho kontrbasu zazněly skladby Gioacchina Rossiniho (Předehra k opeře Vilém Tell), Antonína Dvořáka (Cikánské písně), či Maurice Ravela (Bolero).

V sobotu ráno vyrazilo od kostela sv. Václava poutní procesí na Skalku, kde u kostela sv. Máří Magdalény proběhla mše svatá celebrovaná P. Janem Kuníkem, redemptoristou ze Svaté Hory. Celou Skaleckou pouť nakonec v neděli večer zakončil v kostele sv. Václava koncert skupiny Spirutál Kvartet. Při té-

měř hodinu a půl dlouhém vystoupení zazněla jak vlastní autorská tvorba, tak oblíbené písně jako „Starý příběh“ či „Růžička“.

*Dominika Moulíková
Foto: Libor Kálmán*

Farní tábor

Farní tábor přiblížil dětem starozákonního proroka Eliáše

Farní tábor už je pořádnou „akcí“, která čítá cca 50 účastníků. Pro tolik lidí není vůbec snadné sehnat ubytování a rezervace musí být často zajištěna i několik let dopředu. Díky tomu jsme se letos dostali do vzdálenějšího koutu naší země, do blízkosti Adršpašsko-Teplických skal (Chalupa Kačeří – Lachov). Kdo tento kraj zná, tak nám dá jistě za pravdu, že je v okolí krásná příroda. Vraťme se ale k vlastnímu táboru.

Děti byly hned na úvod tábora „přivítány“ izraelským králem Achabem a jeho ženou Jezábel, kdy z jejich rozhovoru vytušily, že nemají rádi Eliáše a ostatní proroky, a že je pronásledují. Poměrně dost dětí jelo na tábor poprvé, tak bylo důležité nezanedbat na začátek seznamovací hry. Poté následovalo rozdělení do týmů a nastavení služeb a pravidel na táboře. Po obědě jsme se ubytovali a čekala nás další scénka, při které Eliáš prorokoval Achabovi, že přijde velké sucho. Všichni proroci se ale musí před krutým Achabem schovávat. Také Eliáš je ukryt, žije u potoka Kerít a krmí jej havrani. To si také hned děti vyzkoušely v první bodované hře. Den pak tradičně končil stánkem setkání, modlitbou a zpěvem první sloky táborové písně.

Nedělní ráno začalo jak jinak než rozcvičkou a po snídani děti čekala hra, ve které se snažily i přes veliké sucho vypěstovat alespoň nějakou úrodu. Po obědě jsme se pěšky vypravili do kostela, z Lachova do Teplice nad Metují, kde nám místní pan farář Hofman sloužil mši svatou jen pro nás. Měl velkou radost, že má plný kostel lidí a zejména dětí 😊. Po svačině se děti prostřednictvím scénky dozvěděly, že Achab hledá intenzivně Eliáše a Jezábel chytá Hospodinovy proroky. Tajným pomocníkem pronásledovaných je Obadjáš (správce Achabova domu), který je ukrývá v jeskyni. Na tuto skutečnost navazovala i odpolední hra, kdy byly děti rozděleny do 2 skupin podle

věku a měly připravenou „únikovku“, hru plnou šifer, které se musí rozluštit, aby se dostaly ven z uzavřeného prostoru (starší děčka byla ve sklepě, mladší v uzavřené místnosti).

Následující den jsme hned po snídani byli svědky toho, jak Hospodin promluvil k Eliášovi a poslal ho ke vdově do Sarepty. Na cestu se nevydal jenom Eliáš, ale i jednotlivé týmy, které plnily úkoly na stanovištích. Úkoly jim měly přiblížit různé situace, se kterými si musel Eliáš cestou poradit, například si vyzkoušely rozdělovat oheň či orientovat se poslepu (v mlze). Když doputovaly do Sarepty, setkal se Eliáš s vdovou a požádal ji o vodu a chléb. Zde jsme byli svědky zázraku, kdy bylo o všechny do budoucna postaráno, neboť ze džbánu neubývalo mouky ani oleje. A protože hlavním atributem předchozí scénky byla mouka, navázala na to tématicky hra, která je u dětí velmi oblíbená – posílání mouky přes hlavu, kdy v konečné fázi jsou všichni od mouky a na úplném konci se strhne moučná bitva. Děti ale měly i navazující úkol, který zahrnoval přípravu těsta na placky a jejich následné upečení na tálech na ohništi. Během toho se menší děti šly postupně umýt od moučného prachu a starší vyvalovaly těsto na placky a ty následně pekly. Placky byly senzační, všichni si moc pochutnali 😊. Poslední scénkou dne bylo pak vzkříšení synka vdovy. Ten byl nemocen a zemřel, ale následně byl na prosbu Eliáše Hospodinem probuzen opět k životu (Eliáš byl za tento zázrak odměněn potleskem dětí).

V úterý se nečekaně objevil před Achabem Eliáš s nabídkou, ať se rozhodne na hoře Karmel, či bůh je pravý, zda Baal nebo Hospodin. Achab nabídku přijal. Děti tedy formou hry začaly shánět potřebné věci na obětní oltář. Hra nám vyplnila celé dopoledne. Po obědě přišly na řadu oblíbené workshopy. Z pestré nabídky si mohl každý vybrat, čeho by se rád zú-

častnil. Mohlo to být vyrábění, vaření, lukostřelba, anebo i témata vzdělávací o prorocích či naopak pohanských bůžcích. Po workshopech Eliáš vyzval všechny lidi, ať se vydá na horu Karmel. Tam začal „souboj“ bohů. A zatímco Baalova oběť nevzplála ani po tanci a vyzvání jeho proroků, po Eliášově modlitbě k Hospodinu na jeho obětním oltáři oheň náhle vzplála. Eliáš se také modlil, aby Hospodin ukázal svou slávu a seslal na vyprahlou zem déšť. Vtom začalo z nebe pršet. Zde musíme podotknout, že připravit tuto scénu bylo pro nás výzvou, zejména načasování vzplanutí ohně a deště tak, aby to děti neviděly. V podvečer za námi dorazil také otec Jan, z čehož měly děti velkou radost.

Středeční ráno nás čekalo opět vyhocení situace, neboť Jezábel poručila Eliáše zabít. Ten se spěšně vydává na cestu, tak jak mu řekl anděl: „40 dní budeš putovat, až dojdeš na horu Choreb“. A proto se vydává na cestu i celý tábor. Společně putujeme na horu Choreb (naši Ostaš). Děti cestou plní drobné úkoly, aby jim to lépe utíkalo. Na Chorebu jsou posilněny houskou se sekanou, ale také jsou svědky zvláštního setkání. Slyší hlas Hospodina, jak Eliášovi přikazuje, aby pomazal svého nástupce Elíšu. Eliášův úkol byl zadán a náš úkol bylo neztratit se ve skalním bludišti. Pro mnohé bylo bludiště moc krásným zážitkem. Po návratu na ubytování následoval odpočinek. V podvečer jsme pak společně slavili na venkovní terase mši svatou, která měla moc krásnou atmosféru – obklopeni okolní přírodou. Achab si ale nedá pokoj a hned další den vymýšlí, jak by připravil o vinici muže jménem Nábót. Jezábel je mu v tom nápomocná a nechá Nábota zabít. Achab se ale dlouho z vinice neraduje, neboť Eliáš oběma prorokuje krutou smrt. Touto

scénkou se děti dozvídají další dějovou linku ze života proroka. Práce na vinici není jednoduchá, což poznají děti během dopolední byrokratické hry. Na vlastní kůži si vyzkouší, kolik papírování obnáší založení vinice, a pak následné pěstování a výroba vína. Po obědě nás čekala druhá série workshopů. Achab umírá a trůnu se ujímá jeho syn – Achazjáš, který je stejně krutý jako jeho otec. Posílá na Eliáše své vojsko (jednotlivé týmy zdolávají opičí dráhu), ale vojsko je sežehnuto plamenem. Až když jde pro Eliáše bohabojný velitel, je vojsko ušetřeno. Na čtvrteční večer byla naplánována bojovka, při které měly děti za úkol najít Eliáše. Statečně se vydaly večerní tmou za světýlky, ale musely opatrně, aby je neviděli Baalovi proroci, kterých bylo všude kolem plno. Některé děti chtěly být tak neviditelné, že se kolem stanovišť proplížily ☺.

V pátek se již nachylují dny Eliáše, který putuje spolu s Elíšou krajem. Pro děti byl také nachystán obtížný úkol – orientační běh. Práce s mapou nebyla pro mnohé úplně jednoduchá, ale všichni cestu úspěšně zvládli. Po tomto sportovním výkonu nás čekal zasloužený oběd. Mimochodem o kuchyni se nám již několik let vzorně stará Pavla Schincke, za což jí patří náš velký dík. Dopolední hra byla už klidnější, a také jsme začali s vyhodnocováním tábora. Večer ale ještě neskončil, neboť nás čekalo vyvrcholení tábora, Eliášův ohnivý kočár a jeho jízda na nebesa.

V sobotu dopoledne si děti před odjezdem mohly na tržišti nakoupit různé zboží za body (penízky), které celý týden se svými týmy získávaly. A pak už jsme jen čekali na rodiče, kteří si své nadšené děti odváželi domů.

Jiřka Romová

Tip na dobrou knihu

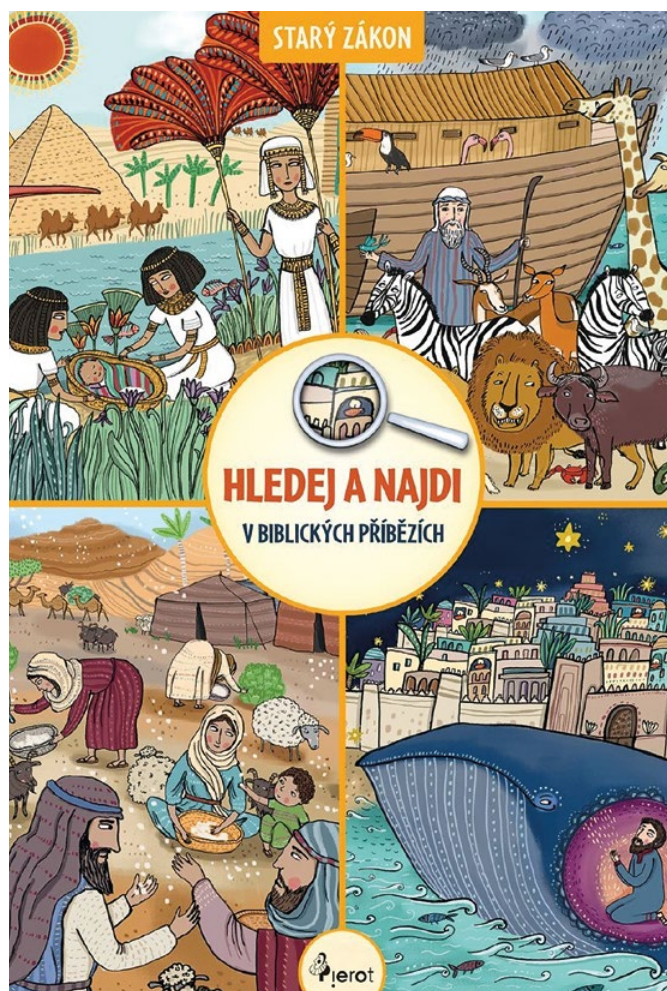
Hledej a najdi v biblických příbězích *Peter S. Milan*

V tomto vydání Stop jsem se rozhodla udělat chvilku pauzu od knih pro dospělé a představit vám krásně ilustrovanou dětskou knihu *Hledej a najdi v biblických příbězích*. Tato kniha, jejímž autorem je spisovatel Peter S. Milan, přibližuje dětem zábavným a interaktivním způsobem starozákonní příběhy. Ilustrace jsou doplněny o úkoly, ve kterých děti hledají skryté obrázky, které jim pomohou lépe pochopit a zapamatovat si klíčové momenty biblického vyprávění. Kniha vyšla i v jiných jazycích.

V knize najdete čtrnáct příběhů, jako je například Vyhnání z ráje, Josef a jeho bratři, Mojžíš, či David a Goliáš. Biblické příběhy jsou stručně, ale přesto výstižně popsány, u každého příběhu je vždy uveden citát z Bible a vysvětlen smysl celého příběhu, aby ho dětský čtenář lépe pochopil. Text je upraven tak, aby se dobře četl i začínajícímu čtenáři – tvoří ho kratší věty, používá pro děti přiměřené výrazy, a i proto je kniha určena pro samostatné čtení od 8 let a společné čtení od 6 let. Dle mého soudu ale můžete knihu klidně číst i mnohem mladším čtenářům, líbila se i našemu čtyřletáčkovi.

Kniha vznikla ve spolupráci s naší farností, takže hned na úvodní straně najdete věnování, které sem ráda parafrázuji – S úctou a vděčností Mgr. Katce Vojkůvkové, Mgr. Michalovi Šourkovi a Mgr. Ing. Janu Dlouhému, bez kterých by tato kniha nevznikla. Knížku si můžete koupit prostřednictvím webových stránek nakladatelství Pierot, ve kterém vyšla, a pan Šulc pro nás farníky připravil příjemný bonus – z každé prodané knihy poputuje 150 Kč na potřeby naší farnosti, za což moc děkujeme. Do poznámky v objednávce jen prosím doplňte „Stopy”. A kdo si rád vybarvuje, s pomocí níže uvedeného QR kódu si můžete zdarma stáhnout ilustrace z knihy jako omalovánky ☺

Dominika Moulíková

Omalovánky ke stažení
ZDARMA

Vzpomínky na Evu Kácovskou

Letos na konci července přivítal Bůh ve svém náručí Evu Kácovskou. Zůstalo po ní prázdné v srdcích mnoha lidí a my bychom na ni rádi zavzpomínali.

„Neboj, to bude dobrý“. Tuhle větu jsem od Evy slyšela často. Ne jako chlácholení, když jde něco do kopru, ale jako konstatování, že se něco určitě podaří. Víra v dobrý konec. Často taky říkala „uvidíme“. Ve smyslu – nechejme se překvapit. Žasla nad krásou Božího stvoření a na toto téma jsme si přály společně udělat představení. Nakonec Eva dala přednost hře, kde se mohlo zapojit více lidí – a my nacvičovali „Srdéčko v pasti“. Vybavuji si ten moment, kdy jsme vyšli z kaple po skončení modlitby Taizé, zářily jí oči a řekla: „Farnosti chybí divadlo!“ S vírou v dobrý konec mám spojenou hned naší první větší spolupráci, když jsme připravovaly pro děti setkání se sv. Mikulášem. Potřebovaly jsme současnou fabulaci, takže náctiletý Mikuláš (Maty Novák) jde přes zákaz rodičů na zamrzlý rybník a propadne se. Když už

je pod hladinou, zadoufá v Boží pomoc. Vyšle modlitbu, natáhne ruku – a Bůh ho vytáhne. Tento zážitek ovlivní jeho spoléhání se na Boha v dalším životě a následné svaté činy. Také Eva doufala v Boží pomoc, hned druhý den po Mikulášovi jela na svoji první chemoterapii. Postavičku Mikuláše načrtnutou na papíře (Mikuláše „pod vodou“ jsme promítali přes meotar) jsem si schovala a občas Evě vyfotila na povzbuzení (před operací nebo CT) a zůstává i pro mne symbolem důvěry v bezvýchodné situaci.

Připadalo mi, že Eva má nezdolnou vůli. Neslyšela jsem ji, že by byla zklamaná, nebo naříkala. O svých krizích píše velmi otevřeně v únorových Stopách z r. 2023 (<http://farnost.mnisek.cz/wp-content/uploads/2023/03/Stopy-2023-02.pdf>), ale tyto boje před námi nedávala vůbec najevo, nezdálo se, že by ji její stav duševně trápil. Zároveň byla vděčná za modlitby a často o ně prosila a následně děkovala, že ji nesou. Celou dobu jsme se modlily za její uzdravení. Eva, u které se nemoc po dílčích úspěších opakovaně znovu ozývala, považovala za hlavní zázrak vnitřní pokoj. „Nemáme se vůbec čeho bát,“ říkala po svém zážitku okamžité Boží pomoci v nemocnici, kde bolestí nemohla vydržet, a poprosila dobrého Boha (její časté oslovení) o úlevu. Necítila potřebu svoje bolesti za někoho obětovat, nechávala to na Bohu. Postupem času se ovšem její modlitby kromě rodiny hodně zaměřovaly na duševně nemocné. V závěru života měla možnost i trochu nahlédnout do jejich trápení. Doktor jí předepsal léky na epilepsii a tyto léky měly jako vedlejší účinek výkyvy nálad až depresi. S Evou to zamávalo hodně, a bylo jí líto, že jí vytáčí věci, které by normálně přešla. Měla

naprostý rozumový náhled, ale stálo ji hodně sil ovládnout emoce. Naštěstí tenhle stav netrval dlouho, doktor jí po konzultaci léky vysadil, ale zkušenost to byla děsivá.

Ráda bych na závěr sdílela dvě věci. Její zprávu z 9. července a báseň Terezie z Avily, kterou mi jednou poslala. Vyjadřovala přesně, jak to cítí ona.

„Lucko, tak jsem včera byla v Krči, bohužel nemoc se rozšířila do kostí, je v žebrech a v páteři je zlomenina, která velmi bolí. Aktuálně se snažím najít kombinaci léků, která bolesti potlačí. Všechny modlitby vítány (srdce). Bůh mi zatím dává spoustu pokoje a radosti, tak posílám dál :-“

Lucka Sychrová

Terezie z Avily

Pohnutkou k tomu, abych Tě milovala, není mi příslib Tvého nebe, Pane, ba ani peklo, tolik obávané mě nepudí, abych se hříchu bála.

Ty sám jsi, Bože, pohnutka má stálá: když zřím, jak na kříži krev z ran Tvých kane když vidím Tvoje tělo zbědované Tvou smrt a Tvoje muka neskonalá

Pohnutkou největší, je láska Tvoje Takže bych ctíla Tě a milovala i kdyby pekla nebylo a nebe.

Odměny nežádá si láska moje: i kdybych v to, več doufám nedoufala, stejně jak teď, bych milovala Tebe.

Eva byla skvělá, obětavá a velice inspirativní maminka i učitelka. Když mluvila o svých dětech nebo studentech, vždycky jsem si říkala, že bych chtěla být jejím dítětem nebo studentem. Poslouchat, jak mluví o Shakespearovi nebo Kafkovi. Vtipně, hluboce, zapáleně.

Byla upřímná, ale ve své upřímnosti nezraňovala. Zajímala se o druhého, ráda se smála a zpívala chvály. Byla člověkem, v jehož blízkosti se chcete těšit, dovedla soustředěně naslouchat, s plnou pozorností a empaticky reagovat, jak to málokdo umí. Cítili jste, že vás vnímá, nesoudí, nedává nevyžádané rady. Byla moudrá a laskavá.

Její víra byla zemitá, příjemná, nebyla v ní žádná křeč, faleš, nadřazenost či umělost. Obdivovala jsem, jak dokázala s pokorou přijmout svou nemoc. Nelitovala se, nezahořkla, bojovala. Operaci za operací, chemoterapii za chemoterapií. Nenárokovala si dlouhý život. Byla vděčná za každý přidáný den. Děkovala za naše modlitby,

které ji nesly. Kvitovala, že ji nemoc zastavila a přiblížila k Bohu. Prohloubila její vztah s Ježíšem, její závislost na Bohu. Říkala, že přestala díky nemoci řešit malichernosti a zaměřila se na to důležité. V nemoci a smrti najednou ostře vynikne, jak je život vzácný a křehký.

Je mi moc líto, že už tady s námi dnes fyzicky není. Pořád čekám, kdy vykoukne zpoza rohu fary a uslyším její hluboký hlas a specifický smích. Modlili jsme se za zázrak. Původní prognóza zněla 6 měsíců. Z 6 měsíců bylo nakonec 6 let. A to lze jistě za zázrak považovat. I když jsme doufaly, že spolu zestárneme a budou z nás moudré babičky jako vystřižené z knihy Boženy Němcové.

Eva prožila život naplněný. A já věřím, že smrtí život nekončí.

Díky Evo, byla jsi skvělá kamarádka a člověk, který věděl, jak naplno prožít čas jemu daný.

Katka Vojkůvková

Rozdávala kolem sebe spoustu energie. Asi jsme jí to neuměli dostatečně vrátet.

Vláďa Novák

Především mne bolí, že jde o vzpomínku. Život je někdy nespravedlivý. Mám-li vzpomenout na Evu, vidím jen úsměv. Přes všechno trápení, které poslední roky prožívala, se neustále usmívala, byla plná energie a chuti něco tvořit. Dokázala nás zmobilizovat k amatérskému divadlu, které režírovala, vše vymýšlela, včetně kulis a její zkoušky byly jako příjemný večírek, pobavení, včetně výborných moučníků, kterými nás na

zkouškách hostila. Díky Evě jsem dokázala překonat i své vlastní těžké období. Jsem vděčná za to, že jsem Evu mohla poznat a alespoň na čas s ní pobývat. Myslím na její rodinu, aby ji stále provázel Evin posilující úsměv. Věřím, že byla přijata u Pána s otevřenou náručí a její úsměv nikdy nezmizí.

Saša Merunková

Oblíbená modlitba a recept

Dominika Moulíková

má nově na starosti redakční přípravu časopisu Stopy. Pokud byste ji hledali, snadno se zorientujete na základě jejího výrazného smíchu, který opravdu nelze přeslechnout. Dominika je dosud křesťankou v záběhu, pokřtěna byla v červenci 2023 a ve farnosti se vyskytuje asi od roku 2022. Máme 3 děti: Káju (9 let), Majdu (7 let) a Ríšu (4 roky).

Jakkoli byla Dominika pokřtěna teprve nedávno, její talent stát se správnou křesťankou jsem vnímal od samého začátku. Vždycky ji hrozně bavilo připravovat věci nejružnější povahy pro dobro lidí kolem. Krom své obětavosti mi také velmi brzy začala lézt na nervy tím, že nikdy nebyla schopna nikoho pořádně odsoudit a dívat se na něho řádně z vrchu 😊. Vyčítat jsem jí to jako věřící katolíci pochopitelně nemohl a tiše jí to trpím dodnes. Naopak mi na ní imponovalo, že je úplně prostá jakékoli zákeřnosti a skryté manipulace, kterou u žen vyloženě nemůžu vystát. Velmi brzy jsem se jí pokoušel vylíčit, jak dobře by zapadla do nějaké farní komunity, byť v té době ještě jako nevěřící. Byla to ode mě možná trochu fabulace, neboť mé zkušenosti z této oblasti byly taktéž téměř rovny nule. I z těchto důvodů trvalo toto mé marketingové úsilí roky. Ale nakonec se stal zázrak a já považuji za velký Boží dar, že dnes můžeme být součástí mníšecké farnosti. Je to možná poprvé v historii, co realita předčila reklamu.

Dominika miluje knížky, děti, psy, přírodu, tvoření a umí dobře vařit. První dvě zmíněné čas od času i vytváří 😊

Karel Moulík

OBLÍBENÁ MODLITBA

Mezi mé oblíbené modlitby patří večerní modlitba z kancionálu:

Chystám se odpočívat, Pane, budu spát, ty sám bdi nade mnou. A až přijde má poslední noc, dej, abych se probudil v nebi. Bože, Otče všemohoucí, odevzdávám ti tento den svého života a svěžuji ti všechno, co v něm bylo... Děkuji ti za všechno to každodenní a zdánlivě samozřejmé, čím naplňuješ a chráníš náš život... za to, čím se tento den lišil od druhých, za události šťastné i bolestné, jimiž jsi ke mně dnes chtěl zvlášť mluvit, poučit mě, ukázat mi svou tvář a svou vůli... za to, co jsem směl s pomocí tvých darů dnes vykonat... [...] Požehnej těm, kterým jsem dnes ublížil, a odpusť těm, kteří se provinili proti mně...

OBLÍBENÝ RECEPT

V naší rodině není nouze o mlsné jazyčky, takže ráda a často pečou. Mezi naše nejoblíbenější pochutiny patří tartaletky, které už zná i hodně z vás ve farnosti díky Svatováclavskému posvícení i jiným akcím, na které jsem je připravila 😊

Na 8 tartaletek o průměru 10 cm budeme potřebovat:

Těsto:

- 250 g hladké mouky • 120 g másla
- 100 g moučkového cukru • 2 žloutky • špetka soli

Náplň:

- 200 g mascarpone • 120 ml smetany ke šlehání
- 2 lžíce moučkového cukru

Vše na těsto smícháme v míse a rukama vypracujeme v hladké těsto, které v potravinové folii necháme alespoň na půl hodiny odpočinout v lednici. Po vyndání si těsto rozdělíme na 8 stejně velkých dílů a prsty vtlačíme do jednotlivých formiček. Je důležité těsto hodně utlačit (když se těsto omylem protrhne, stačí ho znovu zahladit). Těsto na dně propícháme vidličkou (nebojte se udělat dírek hodně, jde o to, aby se těsto při pečení nevyklenulo). Pečeme na 170 stupňů cca 15–18 minut podle trouby. Tartaletky je dobré vyndávat z formiček ještě teplé. Naprosto skvělé jsou formičky s odendávacím dnem. Zatímco tartaletky stydnou, vyšleháme si mascarpone s moučkovým cukrem a smetanou. Stačí jen chvilka, aby krém zhoustl. Podle toho, jakou verzi tartaletek chceme, se do hotového krému dá přidat vanilková pasta nebo vanilkový cukr v případě vanilkových tartaletek, citronová kůra a šťáva v případě citronových tartaletek nebo rozpuštěná mléčná čokoláda (v tomhle případě uberte moučkový cukr, aby krém nebyl příliš sladký). Jinak nápadům se samozřejmě meze nekladou, já se v nejbližší době chystám na malinový krém 😊

Dominika Moulíková

Stopy

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy
Redakční rada: P. Jan Dlouhý, Daniela Feltová, Saša Merunková, Dominika Moulíková a Karolína Peroutková **Sazba:** Jiří Hladovec